



Repertoriumnummer 2015 /
Datum van uitspraak 22 december 2015
Rolnummer 2014/AB/1152

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

derde kamer

Arrest

ARBEIDSRECHT - arbeidsovereenkomst bediende
tegensprekelijk arrest
definitief

KONINKLIJKE LONDERZEELSE SPORTKRING VZW, met maatschappelijke zetel te 1840
LONDERZEEL, Brusselsestraat 149,
appellante,
vertegenwoordigd door mr. TAHON Evelien, advocaat, loco mr. DE NYN Chris, advocaat te
1840 LONDERZEEL, Oudemanstraat 25 bus 3

tegen

S. I.

geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. DE SAEDELEER Kristof, advocaat, loco mr. MAESCHALCK Johnny,
advocaat te 1700 DILBEEK, Eikelenberg 20

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 02-12-2014 door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 1e kamer (A.R. 13/17184/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 23 december 2014,
- de conclusies voor de appellante,

- de conclusies voor de geïntimeerde,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 17 november 2015, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op 15 december 2015 doch uitgesproken op heden.

*

I. De feiten en de rechtspleging in eerste aanleg

1.

De partijen sloten op 10 maart 2011 een schriftelijke overeenkomst met als benaming overeenkomst “voetbalspeler”, waarbij de heer S. zich ertoe verbond gedurende het seizoen dat liep van 1 juli 2011 tot 30 juni 2012 exclusief te spelen voor de club.

Op 24 april 2012 sloten de partijen een gelijklopende overeenkomst voor het seizoen dat liep van 1 juli 2012 tot 30 juni 2013.

Nadat de samenwerking was beëindigd, maakte de heer S. aanspraak op achterstallige verplaatsingsvergoedingen en onkostenvergoedingen.

2.

Met een vonnis van 2 december 2014 verklaarde de Nederlandstalige arbeidsrechtbank de vordering van de heer S. gegrond en veroordeelde de vzw tot betaling van 2000 € netto ten titel van achterstallige vergoedingen, meer de wettelijke intresten vanaf de eisbaarheid en de gerechtelijke intresten vanaf de dagvaarding en tot afgifte van de aangepaste sociale en fiscale documenten C4, loonfiches, individuele rekening, vakantieattesten en dit onder verbeurte van een dwangsom van 25 € per dag en per ontbrekend document bij niet-afgifte ervan binnen de termijn van 2 maanden na betekening van huidig vonnis en met een maximum van 1000 €.

De rechtbank verklaarde de tegenvordering van de vzw tot terugbetaling van te veel betaalde onkostenvergoedingen ongegrond.

II. Het hoger beroep

3.

De vzw Koninklijke Londerzeelse Sportkring (hierna de vzw) stelde hoger beroep in. Zij vordert:

het vonnis te vernietigen, te hervormen en opnieuw rechtsprekend:

Op hoofdvordering

In hoofdorde, de oorspronkelijke vordering van geïntimeerde gebaseerd op de overeenkomst voor het seizoen 2011-2012 af te wijzen als onontvankelijk gelet op de ingetreden verjaring, minstens de vorderingen van geïntimeerde gebaseerd op de overeenkomsten voor seizoenen 2011-2012 en 2012-2013 af te wijzen als ongegrond.

Minstens de vordering van geïntimeerde gebaseerd op de overeenkomst voor seizoen 2012-2013 te herleiden tot € 350,00 (€ 75,00 juli 2012, € 75,00 mei 2013 en € 200,00 juni 2013).

Indien het Hof van oordeel zou zijn dat de vordering van geïntimeerde m.b.t. de overeenkomst voor seizoen 2011-2012 niet verjaard is, diens vorderingen aangaande de beide overeenkomsten te herleiden tot € 700,00.

Op tegenvordering

Geïntimeerde te veroordelen tot de terugbetaling van € 575,00, meer verwijlinteressen vanaf 03/10/2013 en meer gerechtelijke interesten.

De wederkerige schulden ontstaan tussen partijen te compenseren.

Geïntimeerde eveneens te veroordelen tot de kosten van het geding voor beide aanleggen, met inbegrip van de wettelijke rechtsplegingsvergoedingen, begroot op tweemaal € 440,00.

4.

Het hoger beroep werd tijdig ingesteld en de vormvoorwaarden werden nageleefd. Het hoger beroep is bijgevolg ontvankelijk.

III. Bespreking

5.

De beide overeenkomsten bevatten de volgende bepalingen waarop de vordering van de heer S. is gesteund:

" Vergoedingen

De speler ontvangt als hij bij de kern van de eerste ploeg is onderverdeeld

*- *een verplaatsingsvergoeding (a rato van 20 verplaatsingen per maand a 0.3178 €/km) van 250 €*

*- *een verplaatsingsvergoeding per prestatie van €*

*- *een algemene onkostenvergoeding (kledij, was, onderhoud materiaal, verzekering, enz...) van 200 €*

en bij vermelding op het scheidsrechtersblad van een competitiewedstrijd van het eerste elftal

*- *een kanspremie van 100 € bij gelijkspel*

*- *een kanspremie van 250 € bij winst*

*- *een premie van ... €per selectie*

**schrappen wat niet past*

Op de kanspremies wordt automatisch de verplichte bedrijfsvoorheffing afgehouden zijnde:

- 16.66% voor spelers jonger dan 26 jaar

- 33.31 % voor spelers ouder dan 26 jaar

De betalingen gebeuren in de maand die volgt op de prestatie. Er is slechts verhaal tegen de club mogelijk indien op het einde van het lopende seizoen aan deze verplichting niet werd voldaan ".

6.

Het betrof arbeidsovereenkomsten voor sportbeoefenaar. Er werd inderdaad bedongen dat de heer S. prestaties als speler zou verrichten en daarvoor onkostenvergoedingen en premies ontving. Dit gebeurde klaarblijkelijk in ondergeschikt verband. De vzw leverde als werkgever loonbrieven af met vermelding van het paritair comité 329.01 (Paritair subcomité voor de socio-culturele sector van de Vlaamse Gemeenschap) en het RSZ kengetal en - categorie.

Bijgevolg was de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten van toepassing (vgl. BLANPAIN,R., *Het statuut van de sportbeoefenaar naar internationaal, Europees, Belgisch en gemeenschapsrecht*, Larcier, Brussel, 2002,nr. 160).

De wet van 24 februari 1978 betreffende de arbeidsovereenkomst voor betaalde sportbeoefenaars was niet van toepassing omdat het loon lager was dan het bedrag bepaald krachtens artikel 2§1 van deze wet (8.850 euro voor de periode van 1 juli 2011 tot en met 30 juni 2012 , KB van 19 juni 2011, respectievelijk 9.027,00 € voor de periode van 1 juli 2012 tot en met 30 juni 2013. K.B. van 18 juni 2012). Bijgevolg was het Vlaams decreet van 24 juli 1996 tot vaststelling van het statuut van de niet-professionele sportbeoefenaar van toepassing.

7.

De heer S. berekent het tekort aan maandelijkse vergoedingen als volgt:

Voor het seizoen 2011/2012:

	Tegoed	betaald	tekort
Juli 2011	450 €	275 €	175 €
Oktober 2011	450 €	250 €	200 €
November 2011	450 €	250 €	200 €
December 2011	450 €	250 €	200 €
Mei 2012	450 €	375 €	75 €
Juni 2012	450 €	-	450 €
			Totaal: 1.250 €

Voor het seizoen 2012/2013:

	Tegoed	betaald	tekort
--	--------	---------	--------

Juli 2012	450 €	300 €	150 €
Mei 2013	450 €	300 €	150 €
Juni 2013	450 €	-	450 €
			Totaal: 750 €

8.

De in de arbeidsovereenkomst vermelde forfaitaire verplaatsingsvergoeding van 250 euro per maand en de forfaitaire algemene onkostenvergoeding van 200 euro per maand zijn loon in de zin van artikel 2 van de Loonbeschermingswet.

Artikel 2 van de Loonbeschermingswet bepaalt immers: *“Deze wet verstaat onder “loon”:*

1° het loon in geld waarop de werknemer ingevolge zijn dienstbetrekking recht heeft ten laste van de werkgever;

2°(...)

3° de in geld waardeerbare voordelen waarop de werknemer ingevolge zijn dienstbetrekking recht heeft ten laste van de werkgever.(...)”.

Zo bevestigde het Hof van Cassatie dat de (forfaitaire) vergoeding voor reiskosten die de werkgever ingevolge de arbeidsovereenkomst aan een handelsvertegenwoordiger moet betalen loon is in de zin van de Loonbeschermingswet en onder de door deze wet verleende bescherming valt (Cass., 24 mei 1972, J.T.T., 1972, 202, met conclusies van advocaat-generaal H. Lenaerts; vgl. ook Cass., 13 april 2015, J.T.T. wat betreft de door de werkgever te betalen vergoeding van de kosten die verbonden zijn aan de huisarbeid:” *De vergoeding voor de kosten bedoeld in de artikelen 119.4 en 119.6 Arbeidsovereenkomstenwet is een terugbetaling van kosten die ten laste komt van de werkgever en bijgevolg een in geld waardeerbaar voordeel waarop de werknemer ingevolge zijn dienstbetrekking recht heeft ten laste van de werkgever en bijgevolg loon in zin van de artikelen 2 en 10 Loonbeschermingswet”.*

9.

De overeenkomsten bepaalden als enige voorwaarde dat de speler bij de kern van de eerste ploeg was onderverdeeld. De heer S. was voor twee opeenvolgende seizoenen bij de kern van de eerste ploeg onderverdeeld (de zogenaamde A-kern of eerste kern). Dit blijkt alleen reeds uit het feit dat de vzw de kostenvergoeding betaalde, ook in de maanden waar hij geschorst werd (november en december 2011). Hij werd dus twee maal achtereenvolgens aangeworven als speler van de kern van de eerste ploeg. De vzw toont niet aan dat de heer S. op enig ogenblik niet meer tot die kern werd gerekend. Zij legt geen enkele beslissing in dat verband neer, noch enige bepaling uit een reglement. Het blijkt alleszins niet dat het loutere feit dat de heer S. als speler van de eerste ploeg een rode kaart kreeg of geschorst werd, maakte dat hij niet meer tot die kern behoorde met als gevolg een verlies van loon.

10.

Verder blijkt uit de bewoordingen van de overeenkomsten dat de partijen de bedoeling hadden om een *forfaitaire* kostenvergoeding van 250 euro (voor verplaatsingen) en 200 euro (voor algemene onkosten) op maandbasis overeen te komen, zonder rekening te houden met de effectief geleverde prestaties of de werkelijk gemaakte kosten. Er werd immers niet gekozen voor een verplaatsingsvergoeding “per prestatie” terwijl deze formule uitdrukkelijk was vermeld in de voorgedrukte overeenkomst.

De overeenkomsten bepaalden enkel dat de betalingen beperkt werden en stopgezet werden in geval van kwetsuur:

“Onbeschikbaarheid speler bij kwetsuur opgelopen tijdens een sportactiviteit van de club

Bij kwetsuur opgelopen tijdens een sportactiviteit van de club, behoudt de speler de verplaatsings- en/of onkostenvergoeding zolang de onbeschikbaarheid van de speler niet langer duurt dan 2 maanden.

Bij een onbeschikbaarheid langer dan deze periode worden de vergoedingen gehalveerd, tot maximum voor een periode van nogmaals 2 maanden.

De speler heeft terug recht op de volledige maandvergoeding vanaf het ogenblik dat hij geselecteerd wordt op het scheidsrechterblad van een competitiewedstrijd van het eerste elftal

Onbeschikbaarheid speler ten gevolge van oorzaken vreemd aan de activiteiten van de club

Bij kwetsuur opgelopen ten gevolge van oorzaken vreemd aan de activiteiten van de club worden alle betalingen onmiddellijk stopgezet tot de speler geselecteerd wordt op het scheidsrechterblad van een competitiewedstrijd van het eerste elftal.”

Bijgevolg kon de vzw het forfaitair maandbedrag niet verminderen indien de heer S. geen wedstrijden kon spelen wegens rode kaart, schorsing of nog omdat het seizoen pas aanving half juli en er geen wedstrijden waren in juni, zoals zij beweert.

11.

Waar de overeenkomst bij de verplaatsingsvergoeding vermeldde dat deze berekend werd op basis van 20 verplaatsingen per maand aan 0,3178 euro/km, deed dit geen afbreuk aan het feit dat een forfaitaire vergoeding werd overeengekomen. Deze toevoeging had

klaarblijkelijk als doel te benadrukken dat het om de terugbetaling van de kosten voor verplaatsingen woonplaats-werkplaats ging, waarop geen sociale bijdragen verschuldigd zijn (artikel 19§2, 4 ° van het K.B. van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet betreffende de maatschappelijke zekerheid der werknemers; artikel 19 bepaalt namelijk dat *voor de berekening van de sociale bijdragen*, een aantal voordelen, in afwijking van artikel 2 van de Loonbeschermingswet van 12 april 1965, niet als loon worden beschouwd).

12.

Uit het voorgaande volgt dat de vzw voor elke maand 200 euro en 250 euro aan de heer S. verschuldigd was.

Het feit dat de heer S. de vzw niet eerder heeft aangemaand is irrelevant.

13.

De vzw roept in dat de vordering verjaard is wat betreft de eerste overeenkomst. Zij verwijst naar artikel 15, eerste lid, van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten dat bepaalt: “De rechtsovereenkomsten die uit de overeenkomst ontstaan, verjaren één jaar na het eindigen van deze overeenkomst of vijf jaar na het feit waaruit de vordering is ontstaan, zonder dat deze termijn één jaar na het eindigen van deze overeenkomst mag overschrijden”.

Hiervoor werd uiteengezet dat de gevorderde vergoedingen loon zijn in de zin van de Loonbeschermingswet.

Overeenkomstig artikel 9 van de Loonbeschermingswet dient het loon van de bedienden ten minste om de maand betaald te worden.

De werkgever, zijn lasthebber of aangestelde die het aan de werknemer op gezette tijden verschuldigd loon niet of onvolledig betaalt, begaat een misdrijf (artikel 162, 1° van het Sociaal Strafwetboek).

De heer S. heeft in zijn eerste conclusies neergelegd voor de arbeidsrechtbank op 14 mei 2014 uitdrukkelijk verklaard dat hij zijn vordering in ondergeschikte orde “ex delicto” instelde en herhaalt dit in zijn conclusies in hoger beroep.

Artikel 26 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering bepaalt:

“ De burgerlijke rechtsovereenkomst volgend uit een misdrijf verjaart volgens de regels van het Burgerlijk Wetboek of van de bijzondere wetten die van toepassing zijn op de rechtsovereenkomst tot vergoeding van schade. Zij kan echter niet verjaren vóór de strafvordering.”

De strafvordering verjaart bij wanbedrijven pas na 5 jaar (artikel 21 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering).

Waar de heer S. zijn vordering steunt op het misdrijf bestaande uit de niet-betaling van loon, was zijn vordering dus alleszins niet verjaard, ook niet wat betreft de vergoedingen verschuldigd in het eerste seizoen. Anders dan wat de vzw beweert is de éénjarige verjaringstermijn van artikel 15 van de arbeidsovereenkomstenwet niet van toepassing op deze vordering.

Het misdrijf is bewezen. Zoals het Hof van Cassatie bevestigt, geldt dat het stilzwijgen van de artikelen 9 en artikel 162, 1° van het Sociaal Strafwetboek met betrekking tot de schuldvorm van de in deze bepalingen strafbaar gestelde handelingen meebrengt dat de schuld aan deze misdrijven onder meer kan bestaan in onachtzaamheid. Het bestaan van dit morele bestanddeel kan worden afgeleid uit het louter materiële gepleegde feit en de vaststelling dat dit feit kan worden toegerekend aan de beklaagde, met dien verstande dat de dader vrijuit gaat wanneer overmacht, onoverwinnelijke dwaling of een andere schulduitsluitingsgrond wordt aangetoond, minstens niet ongeloofwaardig is (vgl. Cass., 24 februari 2014 en 1 februari 2011, www.juridat.be).

De vzw heeft de verschuldigde lonen niet betaald. Het materiële gepleegde feit kan toegerekend worden aan de vzw. De vzw betwist verder ook niet de aanwezigheid van het moreel element van het misdrijf en voert het bestaan van overmacht, onoverwinnelijke dwaling of een andere schulduitsluitingsgrond ook niet aan.

Anders dan wat de vzw beweert, kan de heer S. de betaling van de lonen en dus de uitvoering van een contractuele verbintenis vorderen, bij wijze van herstel in natura van de schade veroorzaakt door het misdrijf (vgl. Cass.20 april 2009,www.juridat.be).

14.

De vzw betwist als dusdanig niet de berekening van de gevorderde achterstallen, die correct lijkt. De vzw is de bedragen waartoe zij werd veroordeeld verschuldigd.

15.

Uit de voormelde overwegingen volgt vanzelf dat de vzw geen onverschuldigde betaling heeft gedaan en haar tegenvordering werd terecht afgewezen door de eerste rechter.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk maar ongegrond.

Legt de kosten van het geding in hoger beroep ten laste van de vzw Koninklijke Londerzeelse Sportkring, begroot voor de heer S. op 440 euro rechtsplegingsvergoeding.

Aldus gewezen en ondertekend door de derde kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

Carla CORBISIER,	raadsheer,
Lucrece REYBROECK	raadsheer in sociale zaken, werkgever,
Daniël HEYVAERT	raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,
bijgestaan door :	
Dirk VAN DEN BROECKE,	griffier.

Carla CORBISIER

Dirk VAN DEN BROECKE

Lucrece REYBROECK

Daniël HEYVAERT

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van dinsdag 22 december 2015 door:

Carla CORBISIER, raadsheer,
bijgestaan door
Dirk VAN DEN BROECKE, griffier.

Carla CORBISIER

Dirk VAN DEN BROECKE